

А Думчо, него го облѣкоха въ скъпи дрехи, го щаваха го съ вкусни гостби, и, отъ страхъ да не трѣгне крадешкомъ слѣдъ своя господарь, го затвориша въ единъ дворъ, заграденъ съ високи порцеланени стѣни. Въ двора имаше великолѣпни легла, но нищо такова, което би могло да му помогне да се покачи по стѣнитѣ и избѣга.

Думчо, обаче, въпрѣки своя укиченъ съ злато костюмъ, се измѣчваше ужасно; той почака два дни търпѣливо. Прѣзъ третата нощъ той изкопа въ двора една дупка, която минаваше подъ зида, и избѣга; по пѣтя си той съгледа царскитѣ обори, влѣзе въ тѣхъ, дрѣпна единъ конь, възсѣдна го бърже и го припусна силно. За единъ день той застигна своя господарь, който тъкмо се готвѣше да се качи на единъ корабъ, що се готвѣше да отплува за Европа, и трѣгна заедно съ него и съ доктора.

Когато стигнаха при болния, събра се цѣлия градъ да види китайския докторъ; послѣдниятъ се залови веднага на работа и излѣкува болния за много кратко врѣме.

Слѣдъ като му платиха скъпо и прѣскъпо, пожелаха да го изпратятъ за Китай; но докторътъ ги помоли да се смилятъ надъ него и да го оставятъ да живѣе тукъ. Като видѣ че всички останаха очудени отъ това, дѣто той не иска да се върне при господаря си, докторътъ се принуди да обясни работата:

„Императорътъ, рече той, не е здравъ и, навѣрно, скоро ще умре. А, споредъ обичая, щомъ умре Императора, убиватъ и лѣкаря, който ужъ не се билъ добръ грижилъ за здравето на умрѣлия“.

Китайскиятъ лѣкаръ, прочее, се настани въ замъка на болярина.

Думчо дохождаше често да го дразни, като му напомняше за лошата каша, която правѣха въ неговата страна, и за слоновитѣ клечици, съ които ядѣха ориза. Напраздно се опитваше Йосифъ да го накара да мълчи:

„Не се подигравай съ чужденцитѣ; всѣка страна си има своитѣ обичаи, и твоята малка вилица може да се показва на другитѣ същю така смѣшна, както тебе слоновитѣ клечици“.

Думчо продължаваше да се подиграва и лѣкарътъ се усмихваше подъ мустакъ и си рече на ума да му плати единъ день добръ за

това, тъй като нищо не е по-лесно отъ туй да подиграешъ единъ присмивачъ.

Една вечеръ господинъ Думчо, който бѣ доста лакомъ, бѣше изялъ нѣколко още недопечени пити и се усѣти толкова злѣ, та помисли, че ще умре. Повикаха лѣкаря.

— Дяволъ да го земе, дяволъ да го земе, рече послѣдниятъ, пипайки пулса на Думчо; би рекълъ човѣкъ, че туй момче е отровено! Какво си ялъ, приятелю?

— Пита!

— Давно не е поне тая, която бѣхъ заръчалъ да турятъ въ пещъта днесъ слѣдъ пладнѣ; бѣхъ я приготвилъ, за да изтопя мишкитѣ, които ми изгризватъ книгитѣ горѣ на тавана.

— Ахъ, Господи мой, Боже мой, — извика Думчо, — само двѣ пити имаше въ пещъта, азъ изядохъ по-голѣмата! Идете по-скоро да видите!

— Безполезно, отвърна лѣкарътъ, азъ направихъ питата — същата е! Сега да те лѣкувамъ ли? Ще ли ми се закълнешъ, че не ще се подигравашъ вече съ мене?

— Никога, никога, изпѣшка бѣдниятъ Думчо.